

Provocarea unui Mântuitor înviat

Provocarea unui Mântuitor înviat

Luca 24

Perioada în care binecuvântatul nostru Domn a stat în mormânt trebuie să fi fost un moment de întuneric și de mare confuzie pentru mulți dintre cei care așteptau răscumpărarea lui Israel. Doar o credință curată, puternică, calmă s-ar fi putut ridica deasupra norilor grei care întunecau orizontul poporului lui Dumnezeu, și se pare că nu erau mulți cei care aveau o astfel de credință în acel moment de încercare.

Putem să considerăm fără îndoială că starea celor doi ucenici care călătoreau împreună spre Emaus ilustrează situația celor mai mulți, dacă nu chiar a tuturor sfinților preaiubiți ai lui Dumnezeu în acele trei zile și trei nopți pe care Domnul nostru preaiubit le-a petrecut în adâncimile pământului. Erău tulburați și nu găseau niciun fel de explicație. „Și a fost că, pe când vorbeau ei și discutau, Isus însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ținuti ca să-L cunoască”.

Mințile lor erau preocupate doar cu circumstanțele exterioare. Orice speranță părea să fi pierit. Aparent toate așteptările atât de scumpe inimilor lor păreau să fi fost spulberate. Toată scena era acoperită de umbra întunecată a morții, iar sărmănele lor inimi erau pline de durere.

Dar observați cum asupra inimilor lor descurajate vine provocarea din partea Mântuitorului înviat. „Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați între voi pe când mergeți și sunteți triști?”.

Cu siguranță că era o întrebare înțeleaptă și importantă pentru acești dragi ucenici – o întrebare pusă pentru a îi cerceta. Tocmai de aceasta aveau nevoie în acele momente când erau preocupați doar de împrejurările exterioare, în loc să se sprijine pe adevărul etern și neschimbat al lui Dumnezeu. Scriptura era simplă și clară, trebuia doar să asculte glasul ei. Dar în loc să asculte doar de mărturia curată a Duhului prin Cuvânt, ei lăsaseră ca mințile lor să fie descurajate sub acțiunea și sub influența împrejurărilor. În loc să stea cu hotărâre pe stânca veșnică a revelației divine, ei se zbăteau printre valurile oceanului zbuciumat al vieții. Într-un cuvânt, căzuseră pentru un moment sub puterea morții, în ce privește gândurile lor, și de aceea nu trebuie să ne mirăm că inimile lor erau triste și cuvintele erau întunecate. Și oare nu se întâmplă uneori ca și eu și tu să fim doborâți în același fel sub puterea lucrurilor văzute și trecătoare, în loc să trăim prin credință în lumina celor nevăzute și veșnice? Da, chiar și noi, cei care mărturisim credința într-un Mântuitor viu – care credem că suntem morți și înviați împreună cu El – care avem Duhul Sfânt locuind în noi, nu suntem și noi uneori dezamăgiți și plini de teamă? Și nu avem și noi nevoie în astfel de momente de o provocare din partea Mântuitorului înviat? Oare nu a pus și în inimile noastre același Mântuitor preaiubit și plin de dragoste această întrebare „Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați între voi?”. Nu se întâmplă adesea ca atunci când ne strângem împreună sau când mergem pe cale, cuvintele pe care le vorbim între noi să fie orice, mai puțin ceea ce ar trebui să fie? Poate și noi ne plângem împreună descurajați despre vremurile grele din jurul nostru – despre vreme – despre situația țării – despre starea economiei – despre boală – despre banii care nu ne ajung - pe scurt totul și orice în afară de ceea ce ar trebui să vorbim.

Da, și devenim atât de preocupați de astfel de lucruri încât ochii noștri spirituali sunt ținuti și nu Îl recunoaștem pe Cel binecuvântat care vine lângă noi cu dragoste și credincioșie, și El trebuie să pună înaintea inimilor noastre nestatornice aceeași întrebare precisă și puternică, „Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați între voi?”. Să ne gândim la aceasta. Este un subiect asupra căruia se merită să medităm. Suntem cu toții mult prea capabili să permitem ca mințile noastre să cadă sub puterea și influența împrejurărilor, în loc să trăim prin puterea credinței. Ne preocupăm cu ceea ce ne înconjoară, în loc să medităm la cele de sus – la acele realități strălucitoare și binecuvântate care sunt ale noastre în Hristos.

Și care este rezultatul? Reușim oare atunci când ne plângem descurajați să îmbunătățim împrejurările și să ne asigurăm o zi de mâine mai luminoasă? Absolut deloc. Și atunci ce facem? Pur și simplu ne aducem într-o stare de deznădejde și cuvintele noastre sunt tot mai deprimate; și, cel mai rău dintre toate, dezonorăm cauza lui Hristos. Creștinii uită adesea cât de mult înseamnă caracterul lor, felul de a fi, aspectul exterior și purtarea de zi cu zi. Uităm că gloria Domnului este strâns legată cu felul în care trăim. Cu toții știm că, în societatea noastră, judecăm caracterul capului unei familii după comportamentul copiilor și al servitorilor. Dacă am vedea niște copii triști, cu privirile plecate, probabil că am considera că tatăl lor este morocănos, sever și nedrept. Dacă i-am vedea pe servitori dărâmați și epuizați, i-am considera pe stăpânul lor un om nemulțumit și neîndurător. Pe scurt, de regulă, ne putem face o impresie destul de corectă despre capul unei gospodării după aspectul, purtarea, stilul, moralul membrilor acelei case.

Cu cât mai mult atunci ar trebui ca noi, ca și membri ai casei lui Dumnezeu, să căutăm să dăm o impresie clară despre Cine este El prin temperamentul, purtarea, felul de a fi și moralul nostru! Dacă oamenii lumii – cei cu care intrăm în contact zi de zi în aspectele practice ale vieții – dacă ei ne văd morocănoși, acri, doborâți – dacă ne aud plângându-ne neconținut despre aceasta sau aceea – dacă ne văd preocupați cu propriile noastre interese – încercând să agonisim, să strângem și să ne târguim pentru orice – la fel ca ceilalți – dacă ne văd purtându-ne urât cu cei care sunt în subordinea noastră – ce fel de părere își vor forma ei despre Cel pe care Îl numim Tatăl și Stăpânul nostru din ceruri?

Să nu disprețuim și să nu întoarcem spatele acestor cuvinte simple. Este mare nevoie de ele în aceste vremuri în care se afirmă atât de mult cu gura. Există o mare cantitate de trafic intelectual cu adevăruri care lasă conștiința neatinsă, nu mișcă inima și nu schimbă viața. Știm că suntem morți și înviați; dar atunci când se întâmplă cel mai mic lucru care ne atinge, fie persoana noastră, fie relațiile sau interesele noastre, arătăm imediat cât de mică putere are acest adevăr în viețile noastre.

Fie ca Domnul să ne dea harul să ne îndreptăm inimile cu multă sinceritate și seriozitate asupra acestor lucruri, așa încât, în umblarea noastră de fiecare zi, să se arate cu mai multă credincioșie un caracter creștin real – o mărturie care Îl va glorifica cu siguranță pe slăvitul nostru Dumnezeu și Tatăl și pe Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos – și, de asemenea, le va oferi celor cu care venim în contact un mic exemplu din ceea ce înseamnă religia adevărată, care schimbă în profunzime caracterul și umblarea. Fie ca să realizăm cu toții și tot mai

mult prezența unui Mântuitor înviat, și să găsim în aceasta un răspuns triumfător la toate sugestiile întunecate ale vrăjmașului, la raționamentele deprimante ale inimilor noastre, și la influența ucigătoare a împrejurărilor exterioare. Dumnezeu, în mila Sa nemărginită, să ne dea harul acesta, pentru gloria Domnului Isus.

Este imposibil să citești acest pasaj fermecător (Luca 24) și să nu fii izbit de ceea ce am putea numi puterea de a da viață pe care o are prezența și vocea unui Mântuitor înviat. Îi vedem pe acei dragi ucenici răspândiți încoace și încolo, plini de confuzie și îndoieli, de teamă și descurajare – unii alergând la mormânt; unii venind de acolo; unii mergând spre Emaus, alții adunați împreună la Ierusalim, în diferite stări și situații. Dar conștientizarea vocii și prezenței lui Isus i-a înviorat, le-a dat siguranță și i-a încurajat, și apoi i-a strâns pe toți împreună în jurul Persoanei Sale în adorare, dragoste și laudă. Prezența Sa avea o putere de nedescris, împlinind orice nevoie, răspunzând oricărei stări a minții și a inimii. Așa a fost atunci; așa este și acum; și așa trebuie să fie întotdeauna, lăudat și binecuvântat fie numele Său scump! Există putere în prezența unui Mântuitor înviat pentru a rezolva greutățile noastre, pentru a alunga confuzia, pentru a calma teama, pentru a ne ușura poverile, a ne usca lacrimile, pentru a răspunde oricărei nevoi, pentru a da liniște minții și a satisface orice dor al inimii.

Isus! Tu ești îndeajuns Pentru a umple inima și mintea mea; Viața Ta – pentru a liniști sufletul tulburat Dragostea Ta – pentru a-i alunga teama.

Cei doi ucenici care mergeau spre Emaus au dovedit ceva din aceasta, dacă ar fi să judecăm din cuvintele strălucitoare pe care și le adresează unul altuia. „Nu ne ardea oare inima în noi când ne vorbea pe drum și când ne deschidea Scripturile?”. Da, aici era secretul prețios: „El ne vorbea” – și „El ne deschidea Scripturile”! Ce momente cerești! Ce părtășie înaltă! Ce lucrare a dragostei! Un Mântuitor înviat înviorând inimile lor prin cuvintele Sale minunate și prin prezentarea cu putere a Scripturii. Care a fost efectul – care a fost rezultatul normal? Cei doi călători s-au întors imediat la Ierusalim pentru a îi căuta pe frații lor. Nu putea fi altfel. Dacă privirile noastre se îndepărtează de la un Mântuitor înviat, atunci cu siguranță că ne vom îndepărta și de frații noștri, cu siguranță că vom fi preocupati cu propriile noastre lucruri; vom merge pe căile proprii – ne vom scufunda în răceală, întuneric, moarte și egoism. Dar, de cealaltă parte, în momentul în care cu adevărat stăm în prezența lui Hristos, când auzim vocea Sa și simțim dulceața și puterea dragostei Sale, când inimile noastre sunt aduse sub influența morală măreață a lucrării Sale prețioase și pline de dragoste, atunci suntem umpluți de afecțiune și interes reale față de toți frații noștri, și cu o dorință sinceră să ne găsim locul în mijlocul lor pentru a le putea împărtăși bucuria profundă care ne umple sufletele. Putem să afirmăm lucrul acesta ca pe un principiu clar – o axiomă spirituală – că este imposibil să respiri atmosfera prezenței unui Mântuitor înviat și să rămâi într-o stare de izolare, independență sau dezbinare. În mod sigur prezența Sa topește inima și o face să se reverse în râuri de afecțiune și dragoste către toți cei care îi aparțin. Dar să continuăm capitolul nostru – „Și, ridicându-se chiar în ceasul acela” din noapte – arătând astfel că nu aveau ce să caute în Emaus, sau cu cât mai important decât orice altceva era obiectul binecuvântat dinaintea privirilor lor – „s-au întors la Ierusalim. Și i-au găsit adunați pe cei unsprezece și pe cei împreună cu ei, spunând: „Domnul a înviat cu adevărat și S-a arătat lui Simon”. Și ei au istorisit cele petrecute pe drum și cum li S-a făcut cunoscut la frângerea pâinii. Și, pe când vorbeau ei acestea, Isus Însuși a stat în mijlocul lor și le-a spus: „Pace vouă!”. Dar ei, fiind înspăimântați și înfricoșați, credeau că văd un duh”.

Și ei aveau nevoie de provocarea unui Mântuitor înviat pentru a îi trezi la realitate – pentru a le alunga temerile și a le ridica duhurile descurajate. Trebuia ca și ei să realizeze puterea prezenței Celui înviat. tocmai le spusese celor doi frați care veniseră de la Emaus că „Domnul a înviat cu adevărat”; dar, cu toate acestea, când Domnul înviat li se arată ei nu îl recunosc, și trebuie că El să le miște inimile cu cuvintele Sale: „De ce sunteți tulburați? Și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? Priviți mâinile Mele și picioarele Mele, că sunt Eu Însuși; atingeți-Mă și vedeți, pentru că un duh n-are carne și oase, după cum Mă vedeți pe Mine că am”. Și, spunând aceasta, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. Dar, în timp ce ei încă nu credeau de bucurie și se minunau, le-a spus: „Aveți ceva de mâncare aici?”. Și i-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere. Și El a luat și a mâncat înaintea lor”.

Ce dragoste fierbinte! Cu câtă îndurare se coboară la nivelul slăbiciunii și al nevoii lor! Cu câtă compasiune pătrunde în inimile lor, în ciuda nebuliei și necredinței lor! Minunat Mântuitor! Cine nu Te-ar iubi? Cine nu s-ar încrede în Tine? Fie ca întreaga inimă să fie preocupată cu Tine! Fie ca întreaga viață să fie dedicată din inimă slujirii Tale! Fie ca toate energiile noastre să fie puse la dispoziția cauzei Tale! Fie ca tot ceea ce avem și tot ceea ce iubim să fie pus pe altarul Tău ca o slujire înțeleaptă! Fie ca Duhul etern să lucreze în noi pentru împlinirea acestor dorințe ale sufletelor noastre!

Dar înainte de a încheia acest scurt articol mai este un punct deosebit de prețios asupra căruia am vrea să atragem atenția, și anume, felul în care Mântuitorul înviat prețuiește Cuvântul scris. El i-a mustrat pe cei doi călători pentru că au fost înceți cu inima ca să creadă Scripturile. „Și, începând de la Moise și de la toți profeții, le-a explicat în toate Scripturile cele despre El”.

La fel și în discuția Sa cu cei unsprezece și cu ceilalți în Ierusalim. Imediat ce li S-a făcut cunoscut, a căutat să le conducă sufletele către aceeași autoritate divină – Sfânta Scriptură. „Și le-a spus: „Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am spus pe când eram încă împreună cu voi, că trebuie să fie împlinite toate cele scrise despre Mine în legea lui Moise și în profeții și în psalmi”. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a spus „Așa este scris și așa trebuia să pătimizească Hristosul și să învieze dintre morți a treia zi și să se predice în Numele Său pocăința și iertarea de păcate la toate națiunile, începând de la Ierusalim”. Toate acestea sunt de cea mai mare importanță în zilele noastre. Suntem convinși de faptul că cei care mărturisesc că sunt creștini pretutindeni au nevoie ca inimile lor să fie mișcate de importanța capitală a Cuvântului lui Dumnezeu, de autoritatea sa asupra conștiinței, de puterea sa de a schimba, de felul cum schimbă întreaga viață, caracterul și umblarea.

De asemenea, trebuie să ne temem că Sfânta Scriptură își pierde cu repeziciune locul divin în inimile celor care mărturisesc că își întemeiază pe ea credința și umblarea. Atât de des a răsunat în urechile noastre acel motto: „Biblia și numai Biblia este religia protestanților”. Vai! dacă acest motto a fost vreodată adevărat, ne temem că acum veridicitatea lui este mai mult decât îndoielnică. Foarte puțini dintre cei care ocupă chiar și cea mai înaltă platformă a mărturisirii de credință par să mai admită, și cu atât mai puțini să și dovedească prin viețile lor, faptul că în toate lucrurile – fie în ce privește credința, fie în ce privește umblarea – în toate detaliile practice ale vieții, în Biserică, în familie, în afaceri, și în umblarea noastră individuală de zi de zi – trebuie să fim conduși doar de acea propoziție puternică, glorioasă, imperativă „Este scris” – propoziție a cărei valoare și glorie morală sunt cu atât mai mult sporite de faptul că a fost folosită de trei ori de Domnul nostru binecuvântat la începutul lucrării Sale publice, atunci când s-a împotrivit vrăjmașului, și tot ea a răsunat în urechile preaiubiților Săi cu puține momente înainte de înălțarea Sa la cer.

Da, iubite cititor creștin, „Este scris” a fost o propoziție preferată a divinului nostru Stăpân și Domn. El a ascultat întotdeauna Cuvântul. S-a supus din toată inima și fără ezitare autorității sale sfinte în toate lucrurile. A trăit prin el și condus de el de la început și până la sfârșit. A umblat conform cu el și niciodată nu a acționat fără el. Nu a pus la îndoială și nu a stat la discuții, nu a căutat să facă raționamente sau deducții, nu a adăugat și nu a scăzut, nu a modificat în niciun fel – a ascultat. Da; El, Fiul veșnic al Tatălui – El Însuși Dumnezeu binecuvântat în veci – devenit om, a trăit cu Sfânta Scriptură și a umblat având-o ca regulă de viață întotdeauna. El a făcut din ea hrana sufletului Său, materialul și temelia lucrării Sale minunate – autoritatea divină a căii Sale desăvârșite.

În toate acestea El a fost marele nostru Exemplu. O, dacă am urma și noi pașii Săi binecuvântați! Dacă ne-am pune pe noi, căile noastre, obiceiurile noastre, legăturile noastre, mediul în care trăim la încercare în fața Sfintei Scripturi, și dacă am respinge cu hotărâre fermă orice, indiferent de către cine sau ce ne-ar fi oferit, orice care nu poate sta în picioare în fața acelei lumini pătrunzătoare.

Suntem ferm convinși că în sute de mii de situații, primul punct care trebuie recâștigat este ca inima să fie readusă în acea atitudine minunată în care Cuvântul lui Dumnezeu este primit în întregime și în care există supunere absolută față de autoritatea Sa. Este o adevărată pierdere de timp să argumentezi și să discuți cu un om care nu oferă Scripturii acealși loc pe care i l-a oferit Domnul Isus Hristos. Și atunci când cineva face aceasta, nu va mai fi nevoie de argumente. Ceea ce este cu adevărat necesar este să facem din Cuvântul lui Dumnezeu temelia păcii noastre și autoritatea pentru căile noastre. Fie ca toți să putem face așa!

clickbible.org